

2. Kui direktiiv ei välista sellisel juhul eraldi regulatsiooni: kas tegemist on lepinguga direktiivi artikli 5 tähenduses või millegi muuga? Kui tegemist on lepinguga või kui tegemist ei ole lepinguga: kas direktiiv on käesoleval juhul kohaldatav?
3. Kas faktiliste lepingute see liik on direktiiviga hõlmatud olenemata sellest, millal on need lepingud tekkinud, või on direktiiv kohaldatav üksnes hiljaaegu ostetud korteritele või – veelgi kitsamalt – üksnes uusehitistes asuvatele korteritele (seega tarbijapaigaldistele, mille suhtes taotletakse kaugküttevõrguga liitumist)?
4. Kui direktiiv on kohaldatav: kas liikmesriigi õigusnormid on vastuolus direktiivi artikli 5 lõike 1 punktiga f koosmõjus lõikega 2, mis näevad ette õiguse või põhimõttelise võimaluse õigussuhte ülesütlemiseks?
5. Kui on nõutav lepingu sõlmimine: kas selleks on ette nähtud kindel vorm ja millise sisuga peab olema tarbijale (käesoleval juhul korteriomanikule ja mitte korteriomanike ühisusele) esitada tulev teave? Kas õigeaegselt esitatud ja kättesaadavaks tehtud teabe puudumine avaldab õigussuhte tekkimisele mõju?
6. Kas sellise õigussuhte pooleks saamine nõuab tarbija sõnaselget taotlust, seega vormiliselt väljendatud tahet?
7. Juhul kui on – vormiliselt või mitte – sõlmitud leping, siis kas hoone ühiskasutuses olevate osade (eelkõige trepikoda) kütmine on lepingu eseme osa ja kas tarbija on tellinud teenuse selles osas, kui selleks ei ole tema ega isegi korteriomanike ühisus esitanud sõnaselget taotlust (näiteks kui küttekehad on eemaldatud, millest tuleb enamikul juhtudel lähtuda – ekspertid ei maini nimelt küttekehade olemasolu hoone ühiskasutuses olevates osades)?
8. Kas omaniku staatust tarbijana, kes on esitanud taotluse hoone ühiskasutuses olevate osade kütmiseks, mõjutab (või muudab) see, et tema omandis oleva korteri varustamine soojusenergiaga on lõpetatud?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2011. aasta direktiiv 2011/83/EL tarbija õiguste kohta, millega muudetakse nõukogu direktiivi 93/13/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 1999/44/EÜ ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 85/577/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 97/7/EÜ (EMPs kohaldatav tekst) (ELT 2011, L 304, lk 64).

Oleksandr Viktorovych Klymenko 5. jaanuaril 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda) 8. novembri 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-245/15: Klymenko versus nõukogu

(Kohtuasi C-11/18 P)

(2018/C 094/15)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Oleksandr Viktorovych Klymenko (esindaja: advokaat M. Phelippeau)

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Nõukogu

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul tühistada Üldkohtu (kuues koda) 8. novembri 2017. aasta otsuse kohtuasjas T-245/15.

Apellant palub Euroopa Kohtul rahuldada nõuded, mille ta esitas Üldkohtu menetluses, nimelt:

— tühistada nõukogu 5. märtsi 2015. aasta otsus (ÜVJP) 2015/364 (¹) ja nõukogu 5. märtsi 2015. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/357 (²);

— tühistada nõukogu 4. märtsi 2016. aasta otsus (ÜVJP) 2016/318 (³) ja nõukogu 4. märtsi 2016. aasta rakendusmäärus (EL) 2016/311 (⁴);

— tühistada nõukogu 3. märtsi 2017. aasta otsus (ÜVJP) 2017/381⁽⁵⁾ ja nõukogu 3. märtsi 2017. aasta rakendusmäärus (EL) 2017/374⁽⁶⁾,

osas, milles need meetmed puudutavad apellanti, ning mõista Euroopa Liidu Nõukogult välja apellatsioonimenetluse kulud ja kulud seoses tühistamisnõudega, mis esitati nõuete muutmise taotluses.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab apellant kolm väidet.

Esiteks leiab apellant, et Üldkohus tõdes ekslikult, et Euroopa Liidu Nõukogu tuvastas tegelikud ja konkreetseid alused, mille tõttu on temale kehtestatud piiravad meetmed põhjendatud, ning et Üldkohus kirjeldas Ukraina riigiprokuratuuri ekslikult „kõrge justiitsasutusena“.

Teiseks kinnitab apellant, et Üldkohus leidis ekslikult, et kõnealustes õigusaktides sisalduv loetellu kandmise kriteerium vastas ÜVJP eesmärkidele.

Kolmandaks märgib apellant, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta järeldas, et piirav meede ei kujuta endast omandiõiguse riivet.

- ⁽¹⁾ Nõukogu 5. märtsi 2015. aasta otsus (ÜVJP) 2015/364, millega muudetakse otsust 2014/119/ÜVJP teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Ukrainas (ELT 2015, L 62, lk 25).
- ⁽²⁾ Nõukogu 5. märtsi 2015. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/357, millega rakendatakse määrust (EL) nr 208/2014 teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Ukrainas (ELT 2015, L 62, lk 1).
- ⁽³⁾ Nõukogu 4. märtsi 2016. aasta otsus (ÜVJP) 2016/318, millega muudetakse otsust 2014/119/ÜVJP teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Ukrainas (ELT 2016, L 60, lk 76).
- ⁽⁴⁾ Nõukogu 4. märtsi 2016. aasta rakendusmäärus (EL) 2016/311, millega rakendatakse määrust (EL) nr 208/2014 teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Ukrainas (ELT 2016, L 60, lk 1).
- ⁽⁵⁾ Nõukogu 3. märtsi 2017. aasta otsus (ÜVJP) 2017/381, millega muudetakse otsust 2014/119/ÜVJP teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Ukrainas (ELT 2017, L 58, lk 34).
- ⁽⁶⁾ Nõukogu 3. märtsi 2017. aasta rakendusmäärus (EL) 2017/374, millega rakendatakse määrust (EL) nr 208/2014 teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Ukrainas (ELT 2017, L 58, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Svea hovrätt (Rootsi) 11. jaanuaril 2018 – Textilis Ltd, Ozgur Keskin versus Svenskt Tenn Aktiebolag

(Kohtuasi C-21/18)

(2018/C 094/16)

Kohtumenetluse keel: rootsi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Svea hovrätt

Põhikohtuasja pooled

Apellandid: Textilis Ltd, Ozgur Keskin

Vastustaja: Svenskt Tenn Aktiebolag

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2015. aasta määruse (EL) nr 2015/2424⁽¹⁾, millega muudetakse nõukogu määrust (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta jne, artiklit 4 tuleb tõlgendada nii, et artikli 7 lõike 1 punkti e alapunkt iii on oma uues sõnastuses kohaldatav kaubamärgi kehtivuse kohtulikul hindamisel (kaubamärgimääruse artikli 52 lõike 1 punkti a alusel), mis toimub pärast kõnealuse muudatuse jõustumist, s.o pärast 23. märtsi 2016, isegi kui asjaomane kehtetuks tunnistamise hagi esitati enne seda kuupäeva ja on seetõttu suunatud kaubamärgi vastu, mis oli registreeritud enne seda kuupäeva?